

Saņem ļoti lielus un dārgus apsolījumus

Elders Spensers Dž. Kondijs
no Septiņdesmitajiem

Tas Kungs ne tikai dod lielus apsolījumus, Viņš arī apliecina, ka neatkāpsies no šiem apsolījumiem.

Es nesu jums mīlestību un sveicienus no Klusā okeāna salu uzticīgajiem svētajiem.

Evaņģēlija pirmais princips ir ticība Tam Kungam Jēzum Kristum. Tas iekļauj ticību Viņa svētajai dzimšanai un debesu mantojumam, kā arī ticību tam, ka Sava Tēva vadībā Viņš radīja zemi un visu, kas uz tās atrodas (skat. Jāņa 1:10; Mosijas 3:8). Mūsu ticības Kristum pamatā ir pašāvēība, ka caur Viņa veikto Izpirkšanu, kaut arī mūsu grēki būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs (skat. Jesajas 1:18).

Ticība Kristum iekļauj zināšanas, ka pēc Viņa krustā sišanas Viņš uzcēlās no kapa un, pateicoties Viņa Augšāmcelšanai, visa cilvēcei būs iespēja atkal dzīvot (1. korintiešiem 15:21–23). Ticība Jēzum Kristum ir pārliecība, ka Viņš un Viņa Debesu Tēvs parādījās jauneklīm vārdā Džozefs Smits, sagatavojot ceļu visu lietu atjaunošanai šajā pilnības laikmetā. Jēzus Kristus ir Baznīcas galva, kas ir saukta Viņa svētajā Vārdā.

Ticība Tam Kungam Jēzum Kristum pastāv, kad mēs ticam Viņa mācībām un ceram „saņemt ļoti lielus un dārgos apsolījumus”, lai mums būtu daļa pie „dievišķās dabas” (2. Pētera 1:4). Neskaitāmi apsolījumi ir doti caur Viņa praviešiem, un Tas Kungs mums apstiprina: „Mani vārdi nezdudīs, bet tiks visi piepildīti vai ar Manu paša balsi, vai ar Manu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats” (M&D 1:38).

Šajās pēdējās dienās Tas Kungs ir atklājis, ka: „Kad mēs iegūstam jebkuru svētību no Dieva, tas ir caur paklausību tam likumam, ar ko tā ir noteikta” (M&D 130:21). Tas Kungs ne tikai dod lielus apsolījumus, Viņš arī apliecina, ka neatkāpsies no šiem apsolījumiem, jo ir teicis: „Es, Tas Kungs, esmu saistīts, kad jūs darāt, ko Es saku, bet kad jūs nedarāt, ko Es saku, jums nav solījuma” (M&D 82:10).

Ļoti lieli un dārgi apsolījumi

Tā Kunga neskaitāmie lielie un dārgie apsolījumi iekļauj piedošanu par mūsu grēkiem, kad mēs tajos atzīstamies un tos atmetam (skat. M&D 58:43; skat. arī 1:32). Debesu logu atvēršana ir apsolījums visiem tiem, kuri uzticīgi maksā desmito tiesu (skat. Maleahija 3:10), „gudrību un lielus zināšanu dārgumus” saņems tie, kuri ievēro Gudrības Vārdu (M&D 89:19).

Kļūt pasaules neaptraipītam ir apsolījums tiem, kuri tur sabatu svētu (M&D 59:9; 2. Mozus 31:13). Svēta vadība un iedvesma ir apsolījums visiem tiem, kuri „bauda Kristus vārdus” (2. Nefija 32:3) un kuri pielīdzina visus Svētos Rakstus uz sevi (skat. 1. Nefija 19:23).

Tas Kungs arī apsolīja, ka „visu, ko jūs lūgsit Tēvam Manā Vārdā, kas ir taisnīgi, ticot, ka jūs saņemsit, lūk, tas jums taps dots” (3. Nefijs 18:20). Mums ir apsolīts, ka Svētais Gars būs mūsu pastāvīgs pavadonis, ja mēs ļausim „tikumībai rotāt [savas] domas

nepārtraukti” (skat. M&D 121:45–46). Mums var būt tiesībās uz gavēšanas garīgo atbrīvošanas apsolījuma izpildi, kas atraisa „jūga važas”, „atlaiž svabadībā” un „noņem ikkatru jūgu” (Jesajas 58:6).

Tie, kuri ir saistīti svētajos tempļos un kuri uzticīgi tur savas derības, saņems Dieva godību, kura būs „pilnība un pēcnācēju turpinājums mūžīgi mūžos” (M&D 132:19).

Dažreiz, mūsu ikdienas nepacietībā, mēs varam aizmirst par Dieva lielajiem un dārgajiem apsolījumiem un caur savu nepaklausību neļaut šiem apsolījumiem piepildīties. Tas Kungs ir paziņojis:

„Kas esmu Es, saka Tas Kungs, kas esmu solījis un neesmu izpildījis?

Es pavēlu un cilvēki nepaklausa; Es atsaucu, un viņi nesaņem svētību.

Tad viņi saka savās sirdīs: Šis nav Tā Kunga darbs, jo Viņa solījumi nav izpildīti. Bet, ak vai tādiem, jo viņu alga glūn no apakšas, un nevis no augšas” (M&D 58:31–33).

Apsolījumu redzēšana no tālienes

Svarīgas ticības sastāvdaļas ir pacietība, iecietība un izturība līdz galam. Apustulis Pāvils, izvērtējot Ābela, Ēnoha, Noas, Ābrahama un Sāras ticību, secina, ka „šie visi ir miruši ticībā, apsolītās lietas nesaņēmuši, bet no tālienes tās redzēdami un sveikdami, un apliecinājuši, ka viņi ir svešinieki un piemānotāji uz zemes” (skat. Ebrejiem 11:4–13). Šie uzticīgie svētie zināja, ka šī dzīve ir ceļojums, nevis viņu galamērķis.

Kad Ābrams bija 75 gadus vecs, Tas Kungs viņam apsolīja: „Es tevi darīšu par lielu tautu,” tas bija laikā, kad viņam un Sārajai nebija bērnu (1. Mozus 12:2). Viņam bija 86 gadi, kad Sārajas kalpone Hagara dzemdēja Ābramam Ismaēlu (skat. 1. Mozus 16:16).

Un Tas Kungs izmainīja Ābrama vārdu pret Ābrahamu un Sārajas vārdu pret Sāru, un, kad viņam bija gandrīz simts gadi un viņai 90, viņiem tika apsolīts, ka Sārai dzims dēls vārdā Īzāks (skat. 1. Mozus 17:17, 19). Viņu neticības laikā Tas Kungs tiem vaicāja: „Vai Tam Kungam kaut kas būtu neiespējams?” (1. Mozus 18:14) „Un Sāra tapa grūta un dzemdēja dēlu, Ābrahamam vecam esot” (1. Mozus 21:2), un Tas Kungs apsolīja Ābrahamam: „Es tevi svētīdams svētīšu un vairodams vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes, kā smiltis jūras malā” (1. Mozus 22:17).

Jaunais Īzāks bija izaudzis, un, kad viņam bija 40 gadu, viņš aprecēja Rebeku.

„Un Īzāks savas sievas dēļ stipri pielūdza Dievu, jo tā bija neauglīga, un Dievs ļāvās pielūgties, un viņa sieva Rebeka kļuva grūta,” dzemdējot dvīņus — Ēsavu un Jēkabu, kad viņu tēvs bija 60 gadus vecs (skat. 1. Mozus 25:20–26).

Kad Jēkabs izauga un bija sasniedzis piemērotu vecumu, viņa vecāki sūtīja viņu uz zemi pie Lābana, kur viņš satika Lābana divas meitas, Leu un Rahēli. Jēkabs teica Lābanam: „Es kalpošu tev septiņus gadus par Rahēli, tavu jaunāko meitu; un tie izlikās viņam kā dažas dienas, tik mīļa viņam tā bija” (1. Mozus 29:18, 20).

Jūs atceraties, kā Lābans piemānīja jauno Jēkabu, vispirms aprecinot ar Leu un tad Rahēli. „Un Tas Kungs redzēja, ka Lea tika nicināta; tad Viņš atvēra tās klēpi, bet Rahēle

bija neauglīga” (1. Mozus 29:31). Un Lea dzemdināja Rūbenu, tad Simeonu, tad Leviju un Jūdu, kamēr Rahēle bija bez bērniem (skat. 1. Mozus 29:32–35).

Ar aizvien pieaugošu skaudību un depresiju kādu dienu Rahēle Jēkabam pieprasīja: „Gādā man bērnus, ja ne, es miršu” (1. Mozus 30:1). Pēc tam Leai piedzima vēl divi dēli un meita.

Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu

Apustulis Pēteris liecināja, ka „Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs” ar mums (2. Pētera 3:9). Šajā laikmetā, kad vienā stundā var veikt drēbju tīrīšanu un ir lieli ātrās ēdināšanas restorānu darbības tempi, dažreiz dažiem no mums rodas doma, vai tikai mīlošais Debesu Tēvs nav sajaucis mūsu pasūtījumu, vai arī — ka Viņa īpašie apsolījumi ir aizturēti vai failos ielikti pie nepareiza vārda. Tā jutās Rahēle.

Bet, laikam ejot, mēs sastopamies ar četriem no brīnišķīgākajiem vārdiem Svētajos Rakstos: „Un Dievs atcerējās Rahēli” (1. Mozus 30:22). Un viņa bija svētīta ar diviem dēliem, Džozefu un Benjaminu. Pasaulē šodien ir miljoni, kuri ir Džozefa pēcnācēji, kurš bija Ābrahama mazmazdēls, kurš saņem Ābrahāma apsolījumu, ka caur viņa pūliņiem „visas zemes ģimenes tiks svētītas, tieši ar evaņģēlija svētībām, kas ir glābšanas, patiesi mūžīgās dzīves, svētības” (Ābrahāma 2:11).

Kad liksies, ka debesu solījumi ir tālu prom, es lūdzu, lai katrs no mums satvertu šos ārkārtīgi lielos un vērtīgos apsolījumus un *nekad* tos neatlaistu. Un, tieši tāpat kā Dievs atcerējās Rahēli, Dievs atcerēsies arī jūs. To es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.